

at dette Forhold i mange Tilfælde skulde være i Kommittentens egen Interesse, synes ikke at have megen Vægt. Kommittenten kan jo, om han ønsker det, give Kommissionæren Ret til Selvindtræde. Og der er, hvor Ret til Selvindtræde ikke er tillagt Kommissionæren, intet til Hinder for, at denne, hvis han ønsker selv at overtage eller levere den Vare, Hvervet angaar, giver Kommittenten et Tilbud ligesom enhver anden Køber eller Sælger. Finder Kommittenten da, at Tilbudet er gunstigt, kan han jo modtage det.

Som nævnt kan Kommissionæren indtræde som Køber eller Sælger, naar Aftale, Handelsbrug eller anden Sædvane giver ham Ret dertil. Nogen Betænkelighed mod, saaledes som i Udkastet foreslaaet, at give Adgang til Selvindtræde, naar en forudgaaende Aftale derom er truffen, kan næppe rejses, og der synes heller ikke at være nogen væsentlig Fare ved at gaa det Skridt videre at tillade Selvindtræde i det Omfang, som maatte være hjemlet ved Handelsbrug eller anden Sædvane. At saadanne Sædvaner for Tiden overhovedet foreligge, er ikke ganske sikkert. Det er vel meget hyppigt, at Selvindtræde finder Sted i Handelen med saadanne Værdipapirer, som ere Genstand for Børsnotering, men at der foreligger en virkelig Retssædvane paa dette Punkt, er ikke sikkert oplyst. Forøvrigt vil det ofte fremgaa af den Form, Kommittenten har givet sin Ordre, at han ikke vil have, at Kommissionæren indtræder i Handelen. Dette er f. Eks. Tilfældet, naar Kommittentens Ordre gaar ud paa, at Handelen skal foregaa ved den offentlige Notering paa Børsen. Under Hensyn til, at det maa stille sig saa tvivlsomt, om nogen virkelig Retssædvane om Selvindtræde foreligger, forsaavidt angaar de nævnte Værdipapirer, har man ment ikke at kunne foreslaa nogen almindelig Regel om Tiladeligheden af Selvindtræde ved Handler med saadanne Effekter, saa meget mere som Selvindtræde her endog rummer særlige Farer for Kommittenten, idet vedkommende Kommissionær ofte vil have

det i sin Magt i egen Interesse at indvirke paa Børsnoteringen, der ikke har nogen virkelig officiel Karakter og ikke tilstrækkeligt beskytter Kommittenten.

Muligvis forefindes der ogsaa udenfor Handelen med børsnoterede Værdipapirer stærkere eller svagere Usancer med Hensyn til Selvindtræderet, saaledes f. Eks. i Handelen med visse andre Værdipapirer end de fornævnte; den færøiske og islandske Kommissionshandel og maaske ogsaa i Kaffehandelen; men ogsaa i disse Brancher er det tvivlsomt, om der foreligger nogen virkelig Sædvane.

Det er kun Selvindtræde for egen Regning, § 40 forbyder. Det Forhold, at en Person udfører en Ordre fra en Kommittent om Salg af Værdipapirer eller Varer og en Ordre fra en anden Kommittent om Indkøb af samme Slags Værdipapirer eller Varer paa den Maade, at han som Salgskommissionær for den ene Kommittent handler med sig selv som Indkøbskommissionær for den anden Kommittent, er ikke medtaget i Bestemmelsen. Dette Forhold, der er særlig hyppigt i Handelen med Værdipapirer, og som sædvanlig kaldes Udførelse ved Kompensation eller Kombination, frembyder vel visse Farer for Kommittenten, navnlig derved, at Kommissionæren let lader sig friste til at tilside sætte den ene Kommittents Interesser for bedre at kunne betjene den anden. Da der dog normalt her ikke opstaar den skarpe Konflikt mellem Kommissionærens egen Interesse og Kommittentens Interesse, synes Faren for Misbrug væsentlig ringere end ved Selvindtræde. Man har derfor ikke fundet tilstrækkelig Føje til i Paragrafen at optage noget Forbud mod Kompensation, men kun forbudt Indtræde for egen Regning. Om en stedfunden Kompensation er lovlig eller ikke, vil altsaa bero paa, om Kommissionæren herved behørigt har varetaget Kommittentens Interesser, og Retsstillingen maa, naar dette ikke er Tilfældet, bestemmes i Henhold til de almindelige Regler i §§ 15—20.

At der ikke kan være Tale om nogen Ret for Kommissionæren til Selvindtræde,